

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül.

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Pápai János dr.: Papi hivatásokért. — Olcsvay Géza: Jól szeress! — lovag Zhorszky Gézáné: Egy feleség és négy gyermek anyja. — Központi: Imaszándékunk: Az üldözött szeretet.

Papi hivatásokért.

Mikor június végén megpendül a kasza a sárgásfehér búzatáblák végén, nagydiákok csoportosulnak a szemináriumok táján, hogy aratókul jelentkezzenek Isten mezejére. Némelyik, mióta eszére emlékszik, mindig erre készült. Már pici elemista korában misést játszott és fáradhatatlanul járt ministrálni. A testiség kísértését ezzel utasította vissza: «Nekem nem szabad, hiszen pap leszek!» Némelyiknél csak a gimnázium legfelsőbb osztályaiban érlelődött meg a nagy elhatározás, mikor látta osztálytársait elzúlni és a szegény népet árván, elhagyottan élni. Úgy érezte, hogy a legszebb hivatás, ha a gyöngék mellé áll, fölemeli és boldoggá teszi őket. Emlékszem, még magunk is mily melletrepesztő lelkesedéssel olvastuk annak idején Sik Sándornak ezt a versét:

E emberek élnek s arcukon árnyék remeg,
S az útszélén kinyujtják lankadt karjukat.
Mégfogni csendben egy kinyujtott bús kezét:
Van-e szebb, testvér, van-e szebb?
Hervadt szemekben néma könny rezeg
S az úton sokszor gyermekek sóhajtának.
Szívben maradt szók néma nyelvén érteni:
Van-e szebb, testvér, van-e szebb? (Egy testvér jött)

Mindegyik papihivatás persze nem indul ilyen szépen. Némelyik fiúnál a pályaválasztás töprengéseit a dönti el, hogy melyik pályán kerül kevesebbe vagy hol biztosabb az élet. A világ örömeit gyászoló szívét azzal vigasztalja, hogy «az öt évet valahogy csak kibírjuk s akkor majd úgy rendezzük be életünket, ahogy nekünk tetszik». Körülbelül így népesülnek be az apostolok iskolái, a szemináriumok.

Ezzel azonban sajnos még nincs elintézve a nagy ügy: elegendő számú, jó munkást Isten mezejére! Hány jut ezekből a főltszentelésig? És akik megmaradnak, vajjon Jézus Szíve szerinti jó pásztorok lesznek-e? Ezért szólít föl bennünket az Üdvözítő buzgó imádkozásra: «Kérjétek az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásához!»

Ő három évig nevelte a galileai halászokat, hogy jó apostolok legyenek. Jelen voltak minden prédikációján s azonkívül még külön oktatásban is részesültek.

Tanui voltak csodáinak és a farizeusokkal folytatott vitáinak, vele együtt áztak, fáztak, koplaltak. Kezdetben az a hiú remény tartja Krisztus mellett őket, hogy a Mester majd király lesz, ők meg nagy urak. Még az utolsó vacsorán is azon versengenek, ki előbbre való közöttük. Egy a tizenkettő közül áruló, majd öngyilkos lesz. Péter megtagadja a Mestert, a többi hűtlenül, gyáván szétfut a válságos órában. Csak a Szentlélek eljövetele alakítja át őket Krisztusért élni, halni, dolgozni, szenvedni, nélkülözni kész apostoli férfiakká.

Ha az Úr Jézus személyes vezetése mellett három év volt szükséges az apostolok kiképzésére, hogyan volna sok ma a szemináriumban töltött öt-hat esztendő? Hiszen nem elég azt a fiatalembert reverendába öltöztetni és misézni megtanítani! Át kell alakulnia, mint az apostoloknak, az örök papi eszménykép, Jézus Krisztus hasonmásává. Ha a tanítványok közül mindössze csak tizenkettőt választott ki Jézus és még ez a kevés sem vált be egytől egyig, akkor számolni kell azzal, hogy minden kispap nem fog eljutni a szentelésig. Mindenképen tiszteletet érdemel azok elhatározása, akik fölismerve, hogy nem ide szánta őket az Isten, visszamennek a világba. Megtehetik és lelkiismeretük szerint meg is kell tenniük most, míg nem késő. Lehet, hogy a Gondviselés csak azért vezérelte őket a szemináriumba, hogy vallásukat, a lelkiéletet és a papságot jobban megismerve egykor kitűnő világi apostolok legyenek. Számos ily férfiút ismerünk, akik dicsőségére szolgálnak az Egyháznak. Ó, bárcsak mindegyik megtenné a nem hivatottak közül a bátor lépést! Akkor nem kellene az Anyaszentegyháznak a júdások miatt oly sok könnyet ontania. Imádkozzunk gyakran a kispapjainkért, hogy mutassa meg nekik az Úr, hová hívja őket s adjon nekik erőt a kilépésre, ha nem szánta volna őket papnak.

Egy újmisés képen olvastam az Üdvözítőnek ezeket a szavait: «Az Úr Lelke énrajtam, azért kent föl engem; elküldött engem örömhírt vinni a szegényeknek és meggyóntatni a töredelmes szívűeket». Minden jó újmisés ezzel a szent hevülettel indul a világ megtérítésére. A világ pedig már lesben áll, hogy az élvezetek almájával elcsábítsa őt. S ha a szegény megbotlik, még a katolikus hívek is a szeretetlenség kormos üvegén nézik, mint a napot, ha fogyatozik. Sokan terelgetik hibáját, de tízezer közül ha egy akad, ki imádkozik érte. Nem vádol-e minket is a lelkiismeret? Az Úr Jézus így imádkozott az utolsó vacsorán első papjaiért: «Atyám, őrizd meg nevedben mindazokat, akiket nekem adtál. Szenteld meg őket az igazságban». (Ján. 17.) A boldog emlékü XI. Pius pápa mondotta: «Istennek az égben és minékünk a földön nincs hőbb kívánságunk, mint hogy minél több imádságot és áldozatot ajánljanak föl a papokért». Imádkozzunk, hogy az Úr papjai szentek legyenek.

Egy különben jóra valónak látszó idősebb asszony mellé kerültem az autóbussen. Tán öt percig sem beszélgettünk, mikor azt mondja: «De azért vannak ám rossz papok is». Mire én ezt feleltem neki: «A papok nem az égből hullanak, hanem asszonyoktól születnek. Anyák nevelik őket. Neveljenek jó gyermekeket, akkor majd lesznek jó papok».

Az aratás hónapjában csengjen folyton a fülünkben az Üdvözítő szava: «Kérjétek az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásához». Szentéglátogatásaink imádkozzunk, hogy vezéreljen az isteni Gondviselés sok jó ifjút a papi pályára; segítse és szentelje meg azokat, akik erre a szent hivatásra készülnek; a fölszentelt papoknak pedig adja meg az állhatatosságot és az apostoli buzgóság lelkét. Kísérje áldás imáikat, szavait, működésüket az oltárnál, szószéken, gyóntatószékben, iskolában, egyesületekben.

Olaszország egy kis városának, Casale Montferratónak tizenegy éven át nem volt papja. Szomorú következményeit leginkább az anyák érezték saját gyermekeiken. És íme, mit tesz az anyai szeretet? Nyolcan-tizen összebeszéltek, hogy minden hónap egyik vasárnapján összejönnék közös imádságra, hogy Istentől papot kérjenek. Isten meghallgatta imáikat. E városkából és környékéről 500 pap származott.

Szalézi szent Ferenc írja: «Mivel tehát oly nagyon szükséges a lelki élet útján a jó vezető, kérjed buzgón az Istent, hogy küldjön neked egyet a saját szíve szerint. És mit se kételkedjél, majd rendel számodra ilyen bölcs és hű vezetőt még akkor is, ha, miként az ifjú Tóbiáshoz, egy angyalt kellene hozzád küldenie».

Pápai János dr.

JÓL SZERESS!

NE ÁLLJ MEG KÖZÉPEN, A SZERETET ÚTJÁN!... Ne állj meg, mert nem minden szeretet, ami «s z e r e t e t»; ami gyanútlanul ámulatba, bámulatba s kábulatba ejt; ami vonz, ami pillanatnyilag megédesít bennünk minden keserűt; ami látszat-áldozatot hoz a mi gyakran vakon túlméretezett viszontáldozatunkért!

Ne csodálkozz azon, hogy még a mai emberek is, — hol nyíltan, hol burkoltan — mohó finnyátlansággal szomjaznak a régifajta szeretetet s ne ütődj meg, ha arra kell őket figyelmeztetni, hogy szeretet-szomjuknak önmaguk építsenek korlátokat, viszont csak a k o r l á t l a n s z e r e t e t t e l elégedjenek meg.

Vagy csak adj, de ha erre még tökéletlennek érzed magad, akkor «nagy» szeretetet akarj, mely «KIS» árat vár érte, nempedig fordítva!... Ha így vagy, ne mondj le s ne igénytelenítsd el szeretet-igényedet, de türelmed parancsold idejében szeretet-vágyaid elé s köré. Mindenekelőtt tökéletesítsd türelmedet, mert öntudatunk első percétől kezdve az utolsóig, — otthon épügy mind a munkahelyen, vagy az utcán, a magányban, avagy társaságban, a templomban is, a sírdomb előtt is egyenlően szeretetre vágyunk. Igényünk egyfajta, de s z e r e t e t e t i k á n k más és más!...

Ne csodálkozz azon sem, hogy több a «kezdő» mint a «haladó». Az előbbi szereti, ha szeretik; vakon és mohón vágyódik «szeretve lenni». Már a korcs-szeretettel is megelégszik. Az utóbbi szeret szeretni. Ösvágya a szeretet, de nem csalogatja, és ha kap, rövid ideig dudusgatja, majd megszipítve készséggel visszacímzi vagy elajándékozza egy még szomjásabbnak. Benne az idegen-szeretet csak BANYÁSZ; ő a «tárna»; a kimeríthetetlen BANYA!... Szeretete valósággal átváltoztatja azt, akit szeret; elfedi szeretetével a szeretett személy egykori mását, a régi embert, hogy a szeretettől megújult új ember csillogjon előtte. Azt is tudja, hogy a szeretet nem maradhat rejtett kincs, mert nem egyeseké, hanem az összességé. Érti, hogy a szeretet nem lehet egyirányú. Látszólagos élete VIZSZINTES, de rejtett életének FÜGGŐLEGESNEK kell lennie, hiszen csak így juthat fel vele az egy Istenig; csak így maradhat otthonos az emberek között. Mindenrendű szeretet-megnyilvánulása

egy-egy «kapocs», melyet az Isten egy Fia, JÉZUS mint «KÖTELEKET» tart egybe. Szeretete — váraozáskor — finnyás, de — adakozáskor — nem válogatós. Még a rossz emberhez is betér vele, ha egy atomnyi TÜRELEMRE lel!... Ugyanis, az önmagát szétajándékozó szeretet a türelmen kívül semmit sem vár s nem kér. Ezért tetováld rá vágyódó szivedre, hogy a szeretet legbiztosabb útja: a t ü r e l e m és a k e g y e l e m!... A «kegyelem» Istené, de haszonélvezője az: E m b e r. A «türelem» anyja s haszonélvezője ismét csak az: E m b e r!... A «kegyelem» teremtője és elajándékozója: ISTEN, aki a Benne örökké szaporodó szeretet révén folyamatos áldozatra képes, vagyis ha az emberi TÜRELEM valahol utat nyit a mennyei kegyelem számára, ISTEN a haszonélvezeti jogról tüstént lemond.

Valóban a szeretet ÁRAMVEZETÉKE a «türelem»!... Hacsak egy szál pallóra való is a türelmünk, akkor is átaljön rajta Túlról. Őseink azt mondogatták biztatóul, hogy a türelem «rózsát» terem, azonban egy-egy rózsza kifejléséhez sok időre van szükség és a mai soffórtempós idők embere nem ér rá az effajta rozsaérést kívárni, de amúgyis a mai ember egy rózsaszál helyett már egyetlen sziromlevéllel is megelégszik. Sőt, legtöbbször meg sem kérdi, hogy KI küldte; hogy KI miért küldte. Mégis különös törvényszerűség, de még a sziromlevél sem lehet a miénk, ha nem a «türelem» invitálja be hozzánk, miértis ma így lehetne modernizálni a régi közmondást: A TÜRELEM «SZERETETET» TEREM!...

Tény, hogy a szeretet utáni vágy gyakran mindenre elszánt méreteket ölt bennünk, tehát nem szabad fejletlen állapotában felhasználnunk vagy elhasználnunk. Ilyenkor csak ideiglenesen vegyük birtokunkba s tüstént ültessük el szívünk «föld»-jébe, de vigyázzunk reá, nehogy a dér megcsípje. Ha palánta állapotában kapjuk a szeretetet, csak ideig-óráig tartó gyögyírt kaptunk, és vajjon ki elégedhet meg f é l g y ó g y u l á s s a l?... Tehát vigyáznunk kell, mert a mai átlagember ezt teszi a feléje közelítő szeretettel. Vak, éretlen és délibábos szeretettel is megelégszik. Igaz, hogy megfásultságában ő sem ad mást érte.

Ne, ne állj meg közepén a szeretet útján!... A középútról való szeretet tele van veszedelmekkel; olyan mint a tuskés buzogány. Bánni kell tudni vele, hogy VÉDJEN s ne SÉRTSEN. Az út közepén még nagy hatása van a megtett útnak, de a lerótt út jelentősége az útvég felé fokozatosan eltűnik s mindjobban feltárul az útvégi CÉL szépsége, mindeneket pótló varázsa; maga az örök és megingathatatlan szeretet: JÉZUS KRISZTUS!...

Elégedj meg Vele!... Ő az, akit keresel, és azok, akik Őt utánozzák azok, akiket keresned s z a b a d!... Mindaz, aki nem Tőle jó hozzád, Ellene és ellened van, bárki legyen! Ime, könnyedén felismerheted!

Olcsvay Géza.

Gálosiné Otlik Myrát, — akinek mélyből fakadt és magasbaemelő verseit sokszor olvashattuk az Örökimádásban — nagy fájdalom érte férje halálával. Imádkozunk halottjáért, de érette is, hogy minden fájdalom-hullámot, mely lelkére zúdul, kedves halottjáért áldozattá téve tudjon hasznosítani.

Egy feleség és négy gyermek anyja,

(akit a Mária-Reparatrix Örökimádó-Társaság megalapítására indított a Szentlélek Úristen kegyelme.)

Irta: *lovag Zhorszky Gézáné.*

I. A legjobb rész.

Liège-től 15 kilométernyire fekszik a most elhagyatott *Wegimont-kastély*. Hatalmas várak veszi körül, tágas parkjában a kiszáradt tavak melletti réteken a margitvirágok és kék harangvirágok ezrei díszlenek, oszlopos terraszáról messze elkalandozhat a tekintet a szelíd kis völgybe. Ezen a terraszon képzeljük el *d'Oultremont gróf* gyermekeit nevelőjük körül. Szokás szerint az Evangéliumot olvassa fel nekik, mint minden vasárnapon. És az isteni mag ekkor hull először az áldott földbe.

«Alig hét éves voltam» — mondja *d'Oultremont Emilia* emlékirataiban — «midőn egy vasárnap fivéreim házitánítója felolvasta számunkra, mint rendesen, az Evangéliumot. Eppen Magdolnáról szóló részt olvasta és midőn ezekhez a szavakhoz ért: Mária a legjobb részt választotta, mely el nem vétetik tőle, — világosan hallottam a lelkemben: *ez a rész a tied, és a világ nem fogja tudni azt elvenni.* Meglepődést és boldogságot éreztem, valami eddig ismeretlen érzés ömlött el bennem, amit soha többé el nem felejtettem». A legjobb rész Máriaé, amint általában az elmélkedő hivatásokat magyarázzák. *D'Oultremont Emilia*-nak kellett ezt a hivatást teljesen, személyesen, szinte kézzelfogható módon magáévá tennie. Az Eucharisztia által az emberek között mindig valóságosan jelenlévő Jézus lábainál élni.

Abban a pillanatban nem tudta felfogni ezt a feladatot, csak mikor Isten ezt elrendelte. Egyelőre folytatja egyszerű gyermeki életét, játékeit a parkban és tanulmányait, melyekben fivéreit felülmúló figyelmet és komolyságot tanusít.

Az idő múlik s a harmonikus szép családi élet elérkezik új fejezetéhez. *Emilia Hooghvorst Viktor báró* jegyese lesz. Első gondolatra úgy tűnik, mintha valaki közé és Isten közé állna, de csakhamar megnyugszik. *Nem sejtí még, hogy házassága az első és szükséges állomása annak az útnak, melyet Isten számára kijelölt, — csodálatos hivatásának beteljesülése felé.* Házasságukat követő télen *d'Oultremont gróf* római követ és veje, *d'Hooghvorst báró*, pápai legátus lesz, s háztartásukat Rómában rendezik be. Gondviselésszerűen egy belga jezsuita, *Janssens atya*, van ezidőtájt Rómában és tőle, az ő vezetése alatt tanulja meg a fiatal báróné teljesen Isten jelenlétében élni; a templomban vagy (szalónjában) fogadótermeiben, az operában vagy bárhol tisztán megőrizte szívét benső napjának ragyogása mellett. Míg a két család együtt lakott s felváltva Belgiumban és Olaszországban időzött, két fia született a bárónénak: *Adrian* és *Edmund*.

Háztartás, anyai gondok, gazdálkodás, fogadások és egy csodálatos titokzatos belső élet között oszlott meg élete. Egy napon lelkiszemei előtt *Loyolai Szent Ignác* jelenik meg és szabályait kezeiben tartva értésére adja, hogy egy nap ezek a szabályok az övéi is lesznek. «Hogy lehetséges ez?», kérdi ő, «megmagyarázhatatlan titok volt ez számomra, midőn megkaptam a feleletet: *Légy türelmes, az idő mindenre megtanít.*»

És egy nagy bál közepén, a legfényesebb ünnepségek alatt hallja tisztán lelkében e szavakat: «Most látod és hallod mindazt, amit számodra a világ nyújthat és érezheted magadban azt a boldogságot, melyet én, a te Jézusod részesítlek, válassz a kettő között.»

A választás gyorsan megtörtént s így feleltem: *«Mester, egyedül Téged egész életemben.»*

II. A másik Mária,

Emilia lelki és családi élete eddig felhőtlen volt.

A napi áldozás könnyűvé vált számára, hosszú órákat töltött az Oltári-szentség imáadásában, és gyöngéd odaadással foglalkozott övéivel. Két kis leánya is volt már és megértő férje mellett boldog nyugalom élt lelkében. Egy napon azonban vége szakad ennek, férje vadászat közben súlyosan megbetegszik. Halljuk ezekről a napokról: *«Aug. 2-án (1846) Viktor magához kéretett Bossacrt atyával együtt és így szolt hozzám: Szerettednek utolsó bizonyítékát kérem tőled. Halálom nagy áldozatot követel tőled, tudom jól, mert ismerem ragaszkodásodat, de meg kell ígérned az atya jelenlétében, hogy egyetlen panaszos vagy zúgolódó szó nem hagyja el ajkaidat. Légy megelégedve mindennel, fogadj el mindent, mert minden jól van, amit Isten tesz, Ön atyám emlékeztesse Öt, ha elfelejténé ígérését.»* Augusztus 9-én este megköszönte gondoskodásomat, gyengédségemet s mondván: *Sohásem okoztal nekem fájdalmat, de leginkább azt köszönöm neked, hogy Istent megszeretted teáltalad. Az égbe megyek, és ez a te műved, nem fogok elfelejkezni róla.»* Augusztus 10-én elköltözött az élők sorából.

Viktor d'Hooghvorst báró özvegye ekkor 29 éves volt.

Két évvel a báró halála után valóban ellenállhatatlan hivatást érez a zárdai életre; szívében az anyai és az isteni szeretet küszködik egymással és önmagát kérdezi: *«hová vezet ez?»* A következő egy éven belül elveszíti édesanyját és édesapját. Örökségét eladja és Párisba készül, fiait francia jezsuita intézetbe adja be. Mindenki lebeszélni igyekszik, de hiába, most már teljesen Isten rendelkezésére akar állni. Eladja lovait, elbocsátja szolgálait, mindenkit kielégít. Utazása előtt *Petit atya* látogatja meg: *«Asszonyom» — így szol — «az ön lelkében nagy hajlam van a jóvátételre, a félreismeret Jézus engesztelésére»* Ezek a szavak nagy visszhangra találnak lelkében: *Félreismeret szeretet, elfelejtett jelenlét — századok óta hangzó végtelen sóhaja a Szentléleknek: «az övéihez jött és azok be nem fogadták őt.»* Mielőtt végleg Párisba költözik rövid időre Bauffeban (Belgium) időzik rokoni látogatásra. És itt a gyönyörű kastély kicsiny kápolnájában jön létre az Örökimádás Társulata.

1854 december 8-án, azon a napon, mikor IX. Pius pápa ünnepélyesen kihirdette Rómában a Szeplőtelen Fogantatás dogmáját, d'Hooghvorst báróné szentmisét hallgatott az említett kastély kápolnájában. Mise után elmerülve imaiban, Szűz Máriát látja maga előtt. *«Figyelmeztetett, hogy mikor Jézus felszállott a mennybe — nem hagyta el a földet. Neki, Máriának, nem ez a sors jutott: Anyai szíve szenved, mert nem lehet itt, hogy körülvegye és körülvétesse Jézust imádattal, tisztelettel, gyöngédséggel és szeretettel. Mélyen bántja őt az a sok sérelem, mely Jézust éri anélkül, hogy ő megvigasztalhatná és szeretetével jóvátelhetné a bántalmakat (Marie Reparatrice). Azután a Szűzanya kifejezte azt a kívánságát, hogy helyettesítsék a földön oly lelkek, akik egészen különös szeretettel és tisztelettel viselkednek isteni Fia iránt. «Az én anyai szívemnek meg kell értenem az övét és elég szeretetet lát szívemben ahhoz, hogy szeretett Fiának is juttassak belőle, Neki, aki jóságának annyi bizonyítékával halmozott el.»* Mindent megígértem Máriának, hiszen szívem, lelkem, egész lényem áthatotta a hála, szeretet és fájdalom.

Mikor a kápolnát elhagytam, delet harangoztak.»

Ettől a naptól kezdve az Örökimádás Társulata tulajdonképpen meg volt alapítva.

(Folytatása következik.)

AZ ÜLDÖZÖTT SZERETET.

Ami a nagy világot manapság uralmában tartja, az minden inkább, mint szeretet. Pedig «a szeretet az emberi szív várkastélyában a titokzatos királynő, Isten nemes sarjadéka, uralkodásra hivatott az emberi szívben. De igen gyakran hamupipóke szerepét játssza. Mostohatestvérek serege törtet a helyére s neki csak szerény kis zugot engednek», sőt néha egészen ki is szorítják a lélekből. A szeretet a halhatatlansággal együtt a legistenibb vonás az ember lelkén. Ez sem hal meg: a lélekkel örökké él és a lélek örök boldogságában az a szerepe, hogy a végtelen Szeretetet minél jobban megérteni, benne elmerülni és neki hálás lenni segítsen.

A földön igen kevés egészen tiszta, önzetlen szeretet van. Gyarlóságunk az oka ennek. Mégsem szabad elhanyagolnunk, sőt annál inkább kell reá törekednünk, mert az apostol szerint «ha szeretetem nincs, semmi vagyok».

Reklamálnunk kell gondolkozásunkban, szavainkban, cselekedeteinkben azt az önzetlen szeretetet, amelyre bennünket a «Végtelen Szeretet» tanít. Amikor imádási óránkat végezzük vagy elmélkedünk, szentgyónás után, szentáldotás előtt különösen hasznos a szeretet szempontjából is kérdezni magunkat: «lelkem, hogy állók a szeretet terén?» Jó — szinte — naponta megkövetelni magunktól, hogy valamit tegyünk a szeretet szellemében. Mindig van erre alkalom környezetünkben. Ha mást nem, néhány szeretetteljes szót (elismerés, dicséret, részvét stb.) mindig tudunk mondani, s már ezzel is tápláltuk magunkban a szeretetet. Hátha még tettben is gyakorolhattuk a szeretetet! Sokszor egészen kis segítségék, figyelmes előzékenységek szereznek embertársainknak nagy örömet, magunknak pedig az örök boldogságra mindig alkalmasabbá levést. Miért ne állanánk be tehát először csak így kicsinyben a szeretet szolgálatába, ha ez minden vonatkozásban boldogít! A szeretet örömkönyvek szülője annál is, akivel szemben jót tesz, de annál is, aki a jót tette. Életünk olaja és koronája a szeretet! Ne engedjük kiüldözni az életből. Keljünk védelmére először azzal, hogy mi magunk adunk neki otthont, sőt «szívünk» trónjára ültetjük és engedjük, hogy irányítson. Azután a lelkiismeretvizsgálatunkban mindig ott legyen mint legfőbb pont: a szeretet szellemében folyt-e le a napom, hetem, hónapom... Imádási óránk alatt pedig, amikor az Örök Szeretet legnagyobb ajándéka, «a szeretet szent Emléke», az önmagát föláldozó Szeretet Kincstára, Jézus szeretettől lángoló Szíve előtt térdelünk, imádkozunk a szeretet új korszakáért, azért az új világért, amelyben szeretni fogják egymást nemzetek és népek, társadalmi osztályok, város és falu, az eszével és kezével dolgozó ember, a családtagok, szülő és gyermek, az alárendelt és előljáró, a koldus és gazdag, mert mindegyiküket mindenben a szeretet irányítja. Nem lehetetlen ez! Vagy eljön ez a kor, vagy elpusztul a világ! Keljünk védelmére az üldözött szeretetnek!

VÁTELJES • BÜCSÜNK

Júl. 4., 5., 14. (a brüsszeli csoda), júl. 22., 29., 30. Az imádási óra napján, a közös ájtatosság és gyűlés napján és egy tetszés szerinti napon.

Központl.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS**